

**çin'in
tuhaf
canavarları**

Çince Aslından Çeviren
Selen Özcan

roman

yan ge

TİMAS
E

2. BÖLÜM

NEŞE CANAVARI

Neşe canavarı, ilahi bir canavardır, aynı zamanda Thor'un bineğinin de adıdır neşe. Bu canavarın boyu biraz kısadır, sol kolu biraz daha uzundur, bileklerinde beş ila yedi diken bulunur; bunun dışında beş altı yaşlarındaki insan çocuklarından farkları yoktur.

Neşe canavarları, tahıl yemeyi ve su içmeyi çok severler, diğer taraftan yağlı balıklardan hoşlanmazlar. Fantastik romanları okumaktan çok zevk alırlar, fakat matematik kitaplarından nefret ederler.

Neşe canavarları, hepsi birer uğurlu canavardır, gizemlidirler aynı zamanda tek başlarına yaşam sürerler. Söylenilene göre neşe canavarıyla karşılaşanlar ya asil olurlar ya da günün birinde varlıklı biri. Kesinlikle hep ön plandadırlar. Eskiden kralların hepsinin neşe canavarıyla karşılaştığına dair bir efsane vardır. Bu sebeptedir ki bu canavarın adı, neşe canavarıdır.

Neşe canavarı yaklaşık elli yıl önce Yongan şehrinde ortaya çıkmış ve bununla ilgili belgelere belediyenin kütüphanesinden ulaşılmıştır.

—Elli yıl önce *Yongan* gazetesinden bir muhabir neşe canavarının fotoğrafını çekmiş ve gazetede yayımlamıştı. Fotoğ-

raftaki neşe canavarı çok eski görünümlü bir kartpostal gibi duruyordu, yeteri kadar iyi beslenmemiş bir hali vardı. Gözleri son derece iri, saçları kulak hizasında, gür kakülleri ve tuhaf pembemsi teniyle yeşil spor kıyafetlerinin içinde oldukça dikkat çekiyordu. Panik olmuş bir halde olduğu yerde donmuş kalmış canavarın, kameraya dik dik bakan gözleri yaşlarla doluydu.

Muhabir, neşe canavarıyla on beş gün birlikte yaşamış, ona su ve yemek vermiş, iyi bakmış, beslemiş onu —kayıtlarda neşe canavarının az yemek yediği belirtilmiş— onlara çizgi romanlardan fantastik hikâyeler okumuşlar. Muhabir konuyla ilgili bir anısında şöyle demiş: “O bana çok bağlıydı, neredeyse beni babası zannettiğini düşünmüştüm.”

Neşe canavarı, haber yayınlandıktan kısa bir süre sonra, esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu ve bir daha ondan hiçbir haber alınamadı.

O haber yayınlandıktan sonra haberi yapan muhabir, bir anda tüm şehirde ün saldı ve hemen ardından Yongan şehrinin belediye başkanı oldu.

Eski belediye başkanıysa geçen hafta öldü, geride ne eşi ne de başka kimsesi kalmıştı. Ölümünün ardından kalan neyi var diye bakmışlardı, yalnızca iki üç kutu eski kitap ve birkaç kıyafet çıkmıştı, ayrıca banka hesabında yalnızca 1700 yuani.

Eski belediye başkanının ölümü ve neşe canavarının hikâyesi, plastik cerrahi ile meme büyütme reklamlarıyla bir arada *Yongan* sabah gazetesine manşet olmuştu. Haberin arka sayfasında küçük haberler de yer alıyordu: Yepyeni ikinci el arabalar düşük fiyatlarla satışta, şehirdeki genç kadınlar İngilizce öğrenmek için yabancı erkekler arıyorlar, evlilik haberleri, kiralık ev ilanları, taşınmalar, temizlikçi ilanları, kayıp ilanları, kayıp evcil

hayvan ilanları koca bir sayfada bir arada verilmişti, okurken neredeyse gözü kör edecek kadar da sıkıştırılmıştı.

O haberlerin arasında bir de kayıp ilanı vardı, ilanda yaşlı adamın kayıp olduğu yazıyordu fakat bir tane bile fotoğrafı eklenmemişti habere, yalnızca bu kişinin günlerdir kayıp olduğu, sıska bir vücudunun olduğu, sağ gözünün alt kısmındaysa morluklar bulunduğu yazıyordu. Konuşmayı hiç sevmediği de eklenmişti ilanının hemen sağ alt köşesine. Görenlerin yukarıda yazılı numaradan kendilerine bir an önce ulaşmalarını rica etmişlerdi (1319302XXXX), bulanlara mükafat verileceğini de yazmışlardı.

—Yunus Bar’a gittim, Chong oradaydı, önünde duran bir gazetenin fotoğrafını çekerken gördüm onu, beni görünce söylenmeye başladı: “Lanet olsun gel de şuna bir bak, gazetede çalışanlar hâlâ uyanamamışlar, baksana şuna. Kayıp ilanı var ve ilanda benim telefonum yazılmış. Nedir bu böyle, bu nasıl şey, hem bu şekilde kayıp insan bulunduğu nerede görülmüş, aman Tanrım sabahın yedisinden beri telefonum susmak bilmedi!”

O sıra biri aniden kahkaha attı, Chong’a, “Kişisel bir problemin var birileriyle zannediyorum, korkarım birileri bunu sana kasten yapıyor,” dedi.

Chong’un karşısında oturuyor sigara içiyordum, baş ağrısından neredeyse ölmek üzereydim, “Ne gazetesinden bahsediyorsun,” diye sordum, getirip göstermesini söyledim.

İşte, o neşe canavarının fotoğrafını ben de ilk kez o zaman görmüştüm.

Fotoğraftaki küçük canavarın son derece güzel fakat saf bir bakışı vardı, hafiften gülümsüyordu fakat gülüşünde korku

saklıydı. Fotoğrafa uzun süre baktım, evirdim çevirdim inceledim ve ertesi gün neşe canavarıyla ilgili daha fazla bilgi edinmek için belediye kütüphanesine gittim. Fakat o fotoğraf ve mevcut bilgiler dışında başka bir bilgiye ulaşamadım, elli yıllık süre zarfında yalnızca o neşe canavarı varlığını devam ettirmiş gibiydi ve onu gören tek kişi ölen belediye başkanıydı.

Şimdi bir de ben vardım.

Yongan şehrinde sayısız canavar vardır, bunların bazıları insanlardan çok da farklı değildir, bazılarıysa grotesk birer sanat eseri gibidirler. Üniversitede hocamın ofisinde, canavarlarla ilgili çok fazla fotoğraf görmüştüm, gördüklerim çoktan soyu tükenenlerdi ayrıca eski insan portreleri de vardı aralarında, fakat hiçbiri beni bu fotoğraf kadar etkilememiş ve duygulandırmamıştı, fotoğraftaki neşe canavarı direk kameraya bakıyordu, korkmuş haldeydi fakat gülümsüyordu, sanki o başka bir ben gibiydi.

Hocamı bir kez daha aradım ve ona neşe canavarının hikâyesiyle ilgili sorular sordum. “Hem hatırladığım kadarıyla ders kitabımızda bununla ilgili bilgiler vardı,” dedim hocama.

“Evet. Bu esrarengiz canavarla ilgili bilgiler oldukça gizemli, şimdiye kadar onlarla ilgili elimize ulaşmış olan kaynak neredeyse yok denecek kadar az. Hem böyle bir canavarın varlığından kimseler tam olarak emin bile değil. Böyle bir canavar var mı yok mu, muallak yani.”

Ama o sabah gazetesindeki fotoğraf...

“Bu, ne bileyim dereyi görmeden paçaları sıvamak gibi bir mesele, yalnızca bir fotoğraf var ortada o kadar, yani insan ne söylemek isterse söyler, onun hakkında rastgele her şey söylenebilir, kim bilebilir ki onun gerçekte o canavar olduğunu!”

Hocam böyle söyleyince çok kızdım ona, yaşlandığını söyledim kendisine. “Hem eski siz olsaydınız gider arardınız onu, bulurdunuz da bir şekilde.”

“Evet, tabii yaşlandım, sen beni sinirden yaşlandırdın!” dedi bana.

Sonra öfkeyle telefonu yüzüme kapattı.

Benden daha mutsuz olan biri daha vardı, halkadaki bir diğer kişi Chong, kısa bir süre önce dedektif kılığına girip Lichun isimli yaşlı adamın peşine düşmüştü. —İnsanlar durmadan Chong’u telefonla arıyor, Lichun denen adamı bir yerlerde gördüklerini söylüyorlardı, ya tren istasyonunda, ya Jinxiu Nehri’nin oralarda ya da Tianmei alışveriş merkezinde, hatta ve hatta belediye ortaokulunda gördüğünü söyleyenler dahi olmuştu— Chong, sabah akşam bu olayla ilgileniyordu, fakat telefonda söylenen yerlere bakmaya gittiğinde onu hiçbirinde bulamıyordu, “Beni aradı ve bana onu ne zaman gidip bulabileceğimizi sordu, sonra da ailesinin adresini istedi benden, onu geri alırsak bu çıkmazdan ancak o zaman kurtulabileceğini de söyledi!” dedi.

Ona gülerek, “Neden telefonunu değiştirmiyorsun, böylece kimseden telefon gelmez ve sen de sonuç olarak rahatlırsın, ha?” dedim. —Bir şey demiştim ama söylediğimin yanlış olduğunun da apaçık farkındaydım, diğer tarafta Chong, pis pis gülmeye başladı, “On yılı aşkın süredir arkadaşız ve sen gitgide daha tatlı oluyorsun!”

İkimiz de bir şey demedik sonra, insanların bir başkasının dokunamayacağı zayıf noktaları her zaman vardır.

Fakat Chong, piçin tekiydi, oysa telefonunu değiştirmeyip sabah gazetesinden birkaç tanidik bulsa da bu problemi çözmek hiç de öyle zor değildi. Fakat sonuç olarak, belli ki böyle bir şeye pek de cesaret edemiyordu. O yaşlı ve garip yabancıyı bulmak, onu evine götürmek istiyordu.

Chong'a, iyimser olduğunu söyledim.

Oysa kakhahalarla güldü ve ardından telefonu yüzüme kapattı. İnsanların ne zamandan beri vedalaşmadan ayrıldıklarını bilmiyorum doğrusu, telefon faturalarından bu şekilde büyük oranda tasarruf ediyorlardır.

O gece rüyamda neşe canavarını gördüm, olduğu yerde durmuş bana bakıyor ve gülümsüyordu, boyu epey kısa, üstelik oldukça zayıftı —insan çocuklar gibiydi. Gözleri kocaman görünüyordu, bana baktı, tek kelime bile etmedi, ifadesi gitgide tuhaf bir hal almaya başladı, korktum çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Bütün gece uyuyamadım, ertesi gün sabahın erken vaktinde kalkıp bir an önce aşıya inip kahvaltımı yaptım. İşte o zaman efsanevi kuş satıcısıyla tanışmış oldum —orta yaşlı bir kadındı, teni sarımsı, saçları epey kuru duruyordu, elinde kızarmış ekmeğe vardı, bir yandan onu yiyordu. Yavaş yavaş biraz tuhaf bir tavırla yaklaştı ve “Küçük hanım, kuş ister misin?” diye sordu.

Ona bakıyordum, birden neden ona kuş istediğimi söylediğimi bilmiyorum.

Kuşları görmek için kadının peşinden gittim, bundan otuz yıl öncesinde Yongan şehrinde şimdikinden daha çok kuşun olabileceğini düşünmeden edemedim. —Ardıçlar, saksaganlar, kargalar, turnalar, kazlar, serçeler hepsi ama hepsi, göçmen

kuş ya da göçmen olmayanlar gökyüzünde görünmeyen bir gürültüyle bir yerden bir yere gidip geliyorlardı. Sonradan o nedeni bilinmeyen hiçbir şekilde açıklama getirilmeyen, kuş imha kampanyası başlamıştı: Başlangıçta birkaç bilim insanı çıkıp kuşların gürültü kirliliği oluşturduğunu ve gıda üretiminin azalmasına neden olacak bir hastalık yaydıklarını söyleyen makaleler yayınlamıştı. Sonrasında şehir yönetiminin önderliğinde son derece güçlü bir hareketle kuşların imhasına başlanmış, silahlar kullanılmış, ağlar açılmış, ortalık yerle edilmiş yakılmıştı, ölen kuşları gömmüş, yuvalarını ortadan kaldırmış, yumurtaların hepsini kırmış, sonucunda kuş imha kahramanlarını seçmişlerdi. Yöneticiler yaşananların hemen ardından durumu son derece ciddi bir şekilde ele almış ve konuyla ilgili bir açıklama yapmışlardı, işte o günden sonra da kuşlar Yongan şehrinden yok olup gitmişlerdi, en azından bu görünürde öyle duruyordu, hem yaşasalar bile cıvıldaayamayacaklardı. Bazen şehirde kuş satıcılarıyla karşılaşırdınız, onlar yün satıcılarıyla bir arada olurlardı —bu durum şehir yönetimi açısından büyük bir endişe uyandırıyor, sizi gördüklerinde yanınıza yanaşıp sorarlardı, “Azizim kuş ister misin? Yoksa bir can parçası mıdır arzu ettiğin?”

Bu kulağa şaka gibi geliyor olabilir, fakat her şey tam da söylediğim gibi meydana gelmişti, yönetimin başındakiler konuşma yaptılar, bildiri yayınladılar, hem de üstüne kırmızı, kıpkırmızı mühür bastılar, kimseler ama kimseler gülmedi bunlara, kuşların kafaları kesilmiş olsa bile sonradan gelen kafalar onlar için bir şeref göstergesi sayıldı, bunu öyle kabul ettiler, bu yüzdende yetkililer bir an önce şehirdeki kuş kaçakçılarının yakalanmalarına önyak olmak istiyordu.

Öyle ki kuş satıcısı kuşu bana verdiğinde onun neye benzediğini dahi göremedim. “Otuz dolar,” dedi, ben de ona otuz dolar uzattım.

Tezeye kuşun türünü sordum. “İyi kuş, o bir iyi kuş işte,” dedi.

Kuşumun kırmızı bir gagası ve gri bir de gövdesi vardı, o kadar sessizdi ki kuşa benzemiyordu bile, arada birkaç şey ötüveriyor, kafesin içinde zıplıyor, başını sallıyordu. Ona küçük gri kardeşim adını verdim.

Fakat çok geçmeden tam bir dahi olan hocam beni aradı, birkaç kelime ettikten sonra bana hiç kuş besleyip beslemediğimi sordu.

Ona beslediğimi söyledim. Kalbinden yara almış gibi oldu, ardından bana sövmeye başladı, bu durum açığa çıkarsa büyük cezalara çarptırılacağımı tekrarladı durdu. Sonra da devam etti, “Birkaç gün sonra yanıma gel ve kuş için buradan iyi yem al, götür ver ona.”

Bana neşe canavarıyla ilgili yeterli oranda yol kat edip etmediğimi sordu.

Ona, “Hayır,” dedim.

Telefonda bana konuyla ilgili bazı önemli ipuçları bulunduğunu, yarın eski belediye başkanının yaşadığı yere gideceğimizi söyledi.

Neredeyse kahkaha atarak ona hâlâ gençlik kanı taşıdığını söyledim. Soğuk soğuk güldü, “Her zaman ki yerde saat dokuz buçukta buluşalım.”

Onu tam yarım saat öylece bekledim fakat gelmedi, sonradan öğrenci kılığında bir delikanlı geldi. Hocam onunla bana bir